

ב לפרש רמב"ם.
ג טור ובית יוסף בשם
הרא"ש ד מנחות מג.
ה שם.

פֶּאֶר הַיָּמָב

הגיע לסוף חורש ערים טעה ואמר למלביש ערמים חזרו וחוץ כפי דבור צרור עיון אם יאמר
 פורק ערמים, אבל אם נתקן למלביש ערמים יאמר מלביש ערמים. ובשתי פנים
 מאירת חלק א' סימן נה נמה בזה, שהרי הוא הדין המבאר בשלחן ערוך שכל בלקח
 חס שכר מי שצא, ולכן הגיה צרור עין אם יאמר יד מלביש ערמים, וצדק שם כי
 אמרם שאין צורך להגיד ודבריהם בתקדם, והמסקנה היא הנה אין דבאמת חייבא
 רמי עליו לומר מלביש ערמים אין לחשב מה שמלביש ערמים במאן לרצותה, ומה
 שאין צד דבקהאי ברגא אין לו שכיכות לבאן חושבי במאן לרצותה, ולפי שכן מה
 שכתב נתקן למלביש ערמים, הוסיף גם כן ששעה ואמר פורק ערמים וחזרו ואמר
 מלביש ערמים עין יאמר, דמה שאמר באמצע פורק ערמים במאן לרצותה עין שכתב
 פורק ערמים, עין שם, ומה שכתבתי שם בשם רגלי מרובה: **ע**יני חיונה. עין
 באר היטב. וצדק סימן ו לענין שחזרתי לחללה בעצמא אמן שם מחלקת בין
 המוסקים בזה, ומה שהאמר דברי המושבא, ודבריו כמר צדק כו' עין שם:
ס אשה. עין באר היטב. ובשלישי גבור הדיבא יצת האחרונים שהקטבו להטיו רחבי
 קטיון, עין שם:

מצבה

(ו) המכין, ובאגדה (ז) כתוב אשר הכין: (ח) האכנס. אכנס דהכא הוא מכנסים, וכן האכנס שהזכיר השלחן ערוך בריש סימן צא, דאף על גב דבלשון תורה פירש אכנס הוא התגורר בדוכתיב ובאכנס בד יגור, מכל מקום בלשון חכמים לפעמים קוראין המכנסים אכנס, ולכן נקט לשון לובש ולא תגור (מסא והדא): (ט) עורר ישראל. תזכיר (ס) ישראל בברכה זו וכן באזור ישראל, מה שאין בן באתרות, השפע, שהשאר הוא התגאת העולם, שהכל שוין בהן, מה שאין בן באלו שנים הם בישאל לתוד משום צניעות, התגורר הוא משום שלא יראה לכו רואה לא יעזרה, ויובע היא משום צניעות, כדאיתא בפרש דף קנז פסא ראשון מפני איתמא דמך: (יא) ויהי רצון וכו'. שתרגילנו בפרשתך לשון רבים ואחרונים: **ב** (יא) תהגו לסדרם. ואם מתר גם להמתין בברכת נטילת ידים לסדרה בבית הכנסת, עין לעיל בסימן ו ובבאור הלכה: (יב) ועונין אמן. ובדיעבד (יג) אפלו לא ענו אמן יוצאין די הברכה, ובדלקמן בסימן ריג, כיון שכוננו לצאת: (יג) דיי חובתן. ואפלו לבקי מוציא אם מבין בברכתו ואחרונים. וצין לעיל בסוף סימן ו במגן אברהם שהביא בשם הלבוש להחמיר בברכות השחר שאינו מוציא פסחות מעשרה, וצין לקמן בסימן ט סעיף ד בברכה הלכה שם מה שכתבנו אודות זה, ובזמננו המהגן שכל אחד מברך בפני עצמו ואין תשלית צבור מוציא שום אדם ונלת תמיד בסימן ו: **ג** (יד) ברכות. השפע, (טז) לפי שהיו מתים בכל יום מאה נפשות מישראל, תקן דוד על זה לברך מאה ברכות בכל יום. והנה (יז) בכל יום אנו מברכין עוד יותר ממאה ברכות. כיצד, בלילה בשתולף לשון מברך המפיל, ובשחר מברך על נטילת ידים ואשר צור, ועוד שש עשרה ברכות בברכות השחר ושלוש ברכות על התורה וירצה הרמ"א לקמן בסימן מז סעיף ו בהג"ה, הרי עשרים ולפתים, וברכת ציצית ופתיל, הרי עוד שלש, לפי מנהגנו שמברכין שמים על התפילין, הרי עשרים וחמש, וביום שאמר יתפארת, הרי עוד שמים, וברכת קריאת שמע שחירת וערכית עם ברכת יראו עינינו שמונה הרי שלשים וחמש,

(ח) מִגֵּן אֲבִרְתָּם: (ט) אֲחִירָתָם: ב (י) פֶּרִי קִדְשׁ: ג (יא) טוֹר בָּשָׂם רַבָּנוּ נִשְׁמַח: (יב) אֲחִירָתָם: ד (יג) בִּיחָ, וְעַתָּה שִׂיחָ: (יד) מִגֵּן אֲבִרְתָּם וְתִרְבֵּי הַיָּם וְהַיָּבֵשׁ: (טו) רִשְׁלִי וְיִבְיָח אֲנִי: כְּבִרְתָּם וְיִקָּח כִּמְפֻזִּים וְכֵל שֶׁשֶּׁן בָּהוּ, וְכֵן הַפֶּרִי מִקְדָּשִׁים לֹא הִסְפִּים לְטַבֵּרֵת הַמִּגֵּן: אֲבִרְתָּם, וְכֵן הַשִּׂיחַ הַחֵלֶק עַל שִׂישָׁה זֶה, וְעַתָּה בְּחִדְשִׁי רָק קִבְּלָה אֲשֶׁר שֶׁחֵלֶק אִם מִן עַל הַמִּגֵּן אֲבִרְתָּם: